

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 132/2026-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Ing. Ronaldom Kočiščákom, LL.M., Farská 12, Nitra, proti uzneseniu Okresného súdu Nitra č. k. 18Csp/21/2023-186 z 30. apríla 2023, uzneseniu Okresného súdu Nitra č. k. 18Csp/21/2023-197 z 3. augusta 2023 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/73/2024 z 20. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd všetky napadnuté rozhodnutia zrušil, vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a prikázal mu, aby „v ďalšom konaní ústavne konformným spôsobom posúdil návrh sťažovateľky na odpustenie zmeškania lehoty s prihliadnutím na jej zdravotný stav, vek a spotrebiteľskú povahu sporu, a aby sa vysporiadal so všetkými jej podstatnými námietkami vrátane aplikácie § 54a Občianskeho zákonníka“. Zároveň žiada priznať primerané finančné zadost'učinenie 5 000 eur a náhradu trov konania.

2. Žalobou z 26. septembra 2019 sa pôvodná žalobkyňa Všeobecná úverová banka, a.s. (aktuálne Intrum Slovakia s.r.o.), od sťažovateľky domáhala zaplatenia sumy 7 918,15 eur s príslušenstvom. Okresný súd vydal 29. októbra 2019 platobný rozkaz (sp. zn. 18Csp/125/2019), ktorý bol

sťažovateľke doručený 27. januára 2020, zákonná 15-dňová lehota na podanie odporu uplynula 11. februára 2020 a týmto dňom nadobudol platobný rozkaz právoplatnosť.

3. Sťažovateľka podala 19. februára 2020 proti platobnému rozkazu odpor spolu s návrhom na odpustenie zmeškanej lehoty. Okresný súd uznesením z 1. apríla 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom sťažovateľke zmeškanie lehoty na podanie odporu neodpustil. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka sťažnosť.

4. Okresný súd uznesením z 1. júna 2020 odmietol odpor sťažovateľky proti platobnému rozkazu ako podaný oneskorene. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie. Po predložení veci odvolaciemu súdu ten vec vrátil súdu prvej inštancie ako predčasne predloženú, keďže nerozhodol o sťažnosti žalovanej proti uzneseniu o návrhu na odpustenie zmeškanej lehoty.

5. Následne okresný súd uznesením z 12. apríla 2021 zamietol sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu, ktorým jej zamietol odpustenie zmeškanej lehoty.

6. Po opätovnom predložení spisu odvolaciemu súdu 20. mája 2021 ten rozhodol o odvolaní sťažovateľky proti odmietnutiu odporu (ako oneskorene podanému) uznesením z 30. júla 2021 (sp. zn. 25CoCsp/16/2021) tak, že napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil a žalobkyni priznal proti sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

7. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala sťažovateľka dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol uznesením z 30. novembra 2022 (sp. zn. 4Cdo/118/2022) tak, že uznesenie Krajského súdu v Nitre zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Ustálil, že sťažovateľka namietala v konaní pred odvolacím súdom nesprávnosť procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorý najskôr neprávoplatne rozhodol o zamietnutí jej návrhu na odpustenie zmeškanej lehoty a následne rozhodol o odmietnutí odporu ako oneskorene podaného. Konštatoval, že bola preukázaná aj vecná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím vo veci (potvrdzujúce uznesenie o odmietnutí odporu ako oneskorene podaného) a právoplatným uznesením, o ktorom sťažovateľka tvrdila, že je postihnuté niektorou z odvolacích vád (uznesením o zamietnutí návrhu na odpustenie zmeškanej lehoty).

8. Krajský súd o odvolaní sťažovateľky opätovne rozhodol uznesením z 31. januára 2023 (sp. zn. 25CoCsp/51/2022), ktorým napadnuté uznesenie okresného súdu z 1. júna 2020 (o odmietnutí odporu) zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň zrušil aj uznesenie okresného súdu z 12. apríla 2021 a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V rámci odôvodnenia uviedol, že súd prvej inštancie najskôr rozhodne o žiadosti o odpustenie zmeškanej lehoty, posúdi dôvody v nej uvedené a až následne rozhodne o podanom odpore.

9. Po zrušení veci krajským súdom okresný súd uznesením z 30. apríla 2023 (sp. zn. 18Csp/21/2023) vydaným vyšším súdnym úradníkom sťažovateľke zmeškanie lehoty na podanie odporu proti platobnému rozkazu neodpustil. Konštatoval, že sťažovateľka ňou tvrdené skutočnosti v návrhu, a to že bola dlhodobo chorá, žiadnym spôsobom nezdokladovala. Na preukázanie uvedeného pritom postačuje, aby predložila potvrdenie od lekára, preto nemožno hovoriť o tom, že by preukázanie tejto skutočnosti bolo nemožné, resp. spojené s veľkými prekážkami. Sťažovateľka toto svoje tvrdenie žiadnym spôsobom nepreukázala, preto súd nemohol tento dôvod na odpustenie zmeškania považovať za ospravedliteľný. Ani samotná skutočnosť, že sťažovateľka v lehote na podanie odporu bola chorá, ako dôvod na odpustenie zmeškania lehoty nestačí. Tento dôvod by

mal spĺňať atribút nepredvídateľnosti. Sťažovateľka pritom sama uviedla, že ide o dlhodobé zdravotné problémy, a teda nevznikli náhle po doručení platobného rozkazu, resp. v lehote na podanie odporu. Proti uzneseniu podala sťažovateľka sťažnosť.

10. Podľa názoru sťažovateľky bolo napadnuté uznesenie nesprávne a nezákonné. Namietala nesprávne právne posúdenie veci vo vzťahu k odôvodneniu zmeškania lehoty a tiež povinnosť súdu prihliadať na § 54a Občianskeho zákonníka. Svoju žiadosť dostatočne odôvodnila, v lehote na podanie odporu bola dlhodobo chorá (minimálne v období od doručenia platobného rozkazu až do doby podania odporu a návrhu na odpustenie zmeškanej lehoty), nemala možnosť zabezpečiť podanie odporu, ako ani právnu pomoc. V období doručenia platobného rozkazu a aj počas plynutia lehoty na podanie odporu a v čase nasledujúcom prebiehala epidémia ochorenia COVID-19, počas ktorej bolo opakovane rozhodnuté o spočívaní lehôt v civilných sporových konaniach, súdy opakovane počas určitého obdobia nemohli riadne konať a rovnako ako fyzické osoby boli značne obmedzované vo svojich právach, keď napr. nemali možnosť návštevy lekára iba z dôvodu získania potvrdenia o zdravotnom stave, keď boli lekári zaťažovaní zvládaním epidémie a odmietali vybavovať požiadavky obdobné potrebe sťažovateľky na účely preukazovania súdu dôvod zmeškania lehoty. Sťažovateľka ako osoba vo vyššom veku predložila súdu dôkaz o svojom zdravotnom stave ihneď, ako to dovoľoval jej zdravotný stav a tiež situácia s epidémiou COVID-19, no napriek tomu posúdenie jej návrhu bolo zo strany súdu vyhodnotené prísne formálne. Súd nie je oprávnený na účely rozhodnutia o návrhu na odpustenie zmeškanej lehoty posudzovať, či zdravotné komplikácie sťažovateľky boli náhle alebo dlhodobé, ale výlučne posúdiť, či trvali počas lehoty na podanie odporu, resp. do času, kým sťažovateľka podala odpor spoločne s návrhom na odpustenie zmeškanej lehoty, čo preukázala. Súd nevie a nemôže posúdiť, akým spôsobom sa vyvíjal zdravotný stav sťažovateľky. To, že má dlhodobé zdravotné problémy, automaticky neznamená, že jej zdravotný stav sa nemohol zhoršiť práve v čase po doručení platobného rozkazu natoľko, že nemala možnosť podať odpor v zákonnej lehote, práve naopak, túto skutočnosť uviedla vo svojom návrhu a aj preukázala potvrdením lekára. Súd by mal prihliadať aj na skutočnosť, že v tomto prípade ide o spotrebiteľský spor, a preto je potrebné viac prihliadať na ochranu práv spotrebiteľa umožnením mu riadne a účinne uplatňovať všetky jeho práva v súdnom konaní. Pokiaľ súd pri preskúmaní procesných podmienok konania má pochybnosti o ich splnení, potom nemôže konanie pre tento nedostatok zastaviť, ale túto otázku musí riešiť pozitívne, teda vec musí prejednať. Inak by bol porušený princíp zákazu *denegatio iustitiae*.

11. O sťažnosti sťažovateľky rozhodol okresný súd napadnutým uznesením z 3. augusta 2023 vydaným sudkyňou, ktorým jej sťažnosť zamietol. Okresný súd dospel k záveru, že sťažovateľkou tvrdený dôvod je síce možné považovať za ospravedlniteľný, sťažovateľka však k návrhu na odpustenie zmeškania lehoty nepriložila žiaden dôkaz (potvrdenie ošetrojúceho lekára). Tento doklad predložila až dodatočne 17. septembra 2020, a to potvrdením od lekára, podľa ktorého jej od 24. januára 2020 do 26. februára 2020 bol doporučený „kludový režim“. Preukázanie ospravedlniteľného dôvodu je jednou z kumulatívne stanovených podmienok nevyhnutných pre úspešnosť návrhu na odpustenie zmeškania lehoty. Sťažovateľka svoje tvrdenia nepodoprela včas predloženými dôkazmi, v dôsledku čoho neboli splnené všetky podmienky na odpustenie zmeškania lehoty. Vo vzťahu k námietke sťažovateľky týkajúcej sa epidémie COVID-19 okresný súd konštatoval, že v čase, keď sťažovateľka podala odpor spolu s návrhom na odpustenie zmeškania lehoty, teda 19. februára 2020, lehoty riadne plynuli (lehota neplynula od 27. marca

2020 do 30. apríla 2020). K sťažovateľkou tvrdenej povinnosti prihliadať na § 54a Občianskeho zákonníka okresný súd uviedol, že nerozhoduje o podanom odpore, preto sa uvedenou námietkou nezaoberal. V konaní nebola preukázaná základná skutočnosť, na ktorej by malo byť ďalšie pokračovanie v konaní postavené, a to preukázanie dôvodu zmeškania lehoty.

12. Sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzovala z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a v ktorom namietala zmätočnosť uznesenia. Najvyšší súd napadnutým uznesením z 20. novembra 2025 dovolacie konanie zastavil. Dovolanie sťažovateľky v prejednávanej veci smerovalo proti právoplatnému rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktoré nie je spôsobilým predmetom dovolania v zmysle § 419 CSP. Najvyšší súd nie je funkčne príslušný na rozhodnutie o dovolaní strany sporu smerujúcom proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie a nie je tu ani iný príslušný súd, prípadne iný orgán, ktorý by bol na prejednanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku príslušný (a ktorému by tak bolo možné vec postúpiť). Nedostatok funkčnej príslušnosti súdu je neodstrániteľný nedostatok podmienky konania.

II.

Argumentácia sťažovateľky

13. Sťažovateľka chronologicky zhrnula priebeh súdneho konania, v ktorom boli vydané aj ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenia všeobecných súdov. V rámci odôvodnenia ústavnej sťažnosti v podstate zopakovala námietky uplatnené v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 30. apríla 2023 (bod 10 tohto rozhodnutia), ktorými sa zaoberal okresný súd v napadnutom uznesení vydanom sudkyňou 3. augusta 2023 (bod 11 tohto rozhodnutia).

14. Sťažovateľka okresnému súdu vyčíta excesívny formalizmus pri posudzovaní odpustenia zmeškania lehoty, keď neanalyzuje, či kombinácia veku sťažovateľky, zdravotného stavu a okolností pandémie COVID-19 mohla objektívne ovplyvniť jej schopnosť komunikovať so súdom; namiesto toho mechanicky konštatuje, že dôkaz nebol priložený v čase podania návrhu.

15. Porušenie práva na prístup k súdu – *denegatio iustitiae* vidí sťažovateľka v tom, že napadnuté rozhodnutia v konečnom dôsledku znamenajú, že sťažovateľke bola odňatá možnosť domáhať sa ochrany svojich práv v spotrebiteľskom spore značnej hodnoty, pričom dôvodom nebolo vecné posúdenie, ale formalistická interpretácia procesných požiadaviek; takýto výsledok je z ústavného hľadiska neudržateľný.

16. Okresný súd ignoroval námietku sťažovateľky poukazujúcu na spotrebiteľský charakter sporu a aplikáciu § 54a Občianskeho zákonníka odmietol z formálnych dôvodov s tým, že v danom štádiu sa rozhoduje len o odpustení zmeškania lehoty, nie o samotnom odpore; tým sa však úplne vyhol povinnosti ústavne konformne interpretovať procesné normy v prospech slabšej strany.

17. Všeobecné súdy sa uspokojili s konštatovaním, že dôkazy neboli predložené „včas“, bez toho, aby sa zaoberali ich obsahom a vzťahom k rozhodujúcej lehote; tým nevyhoveli ústavným požiadavkám na kvalitu odôvodnenia.

18. Najvyšší súd sa z dôvodu nedostatku funkčnej príslušnosti vôbec nezaoberal namietaným porušením práva na spravodlivý proces; dovolanie bolo zastavené bez vecného preskúmania. V dôsledku uvedeného žiadny všeobecný súd neposúdil ústavnú relevanciu námietok sťažovateľky,

čo ešte prehľbuje zásah do jej práva na prístup k súdu. V tejto situácii je ústavný súd jediným orgánom, ktorý môže zabezpečiť ochranu základných práv sťažovateľky.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

19. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení ňou označených práv napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov, ktoré považuje za neprípustne formalistické a nedostatočne odôvodnené.

20. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

21. Podstata argumentácie sťažovateľky v tejto časti spočíva len v konštatovaní, že najvyšší súd sa z dôvodu nedostatku svojej funkčnej príslušnosti nezaoberal namietaným porušením práva na spravodlivý proces, v dôsledku čoho bolo dovolanie zastavené bez vecného preskúmania tvrdení sťažovateľky. Sťažovateľka netvrdí, že dovolanie prípustné bolo, ani nepolemizuje, prečo a ako dovolací súd dovolacie konanie zastavil. V podstate vo všeobecnosti len konštatuje, že napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, medzi ktoré patrí aj uznesenie najvyššieho súdu, považuje za nedostatočne odôvodnené.

22. V úvode je potrebné zdôrazniť, že argumentácia sťažovateľky v tejto časti atakuje jej odmietnutie v súlade s § 56 ods. 2 písm. c) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

23. Ústavný súd nemôže pristupovať k ochrane základných práv a slobôd formalisticky, ale musí skúmať, či medzi namietaným pochybením dovolacieho súdu a tvrdeným porušením základného práva a slobody existuje príčinná súvislosť. Inak povedané, skúma, či namietané procesné pochybenie mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia, teda či má materiálny dosah na zásah do práv sťažovateľa. Tiež zdôrazňuje, že okolnosti odôvodňujúce existenciu tejto príčinnej súvislosti musí prezentovať sťažovateľ. Ústavný súd z úradnej povinnosti neskúma skutkový stav. Aj z toho dôvodu je v zmysle § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde povinnosťou sťažovateľa uviesť konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa neho dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

24. Aj napriek neopomenuteľne prítomnému dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí ústavný súd pristúpil v záujme materiálneho prístupu k ochrane práv sťažovateľky k vecnému preskúmaniu napadnutého uznesenia.

25. Po preskúmaní napadnutého uznesenia dovolacieho súdu mu nemá ústavný súd z vecného hľadiska čo vyčítať. Dovolací súd konštatoval, že neboli splnené procesné podmienky na to, aby mohol dovolaním napadnuté rozhodnutie podrobiť dovolaciemu prieskumu. V zmysle § 419 CSP môže strana sporu napadnúť dovolaním (účinne) iba rozhodnutia odvolacieho súdu. Rozhodnutím odvolacieho súdu pritom v zmysle rekodifikovanej úpravy slovenského civilného procesu účinnej od 1. júla 2016 možno rozumieť výlučne rozhodnutie vydané v konaní o odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie krajským súdom (§ 34 CSP). Zároveň ozrejmil, prečo nie je možné na súd prvej inštancie, ktorý rozhoduje o sťažnosti, hľadiť ako na súd odvolací. A taktiež prečo neobstojí ani názor v prospech prípustnosti dovolania za pomoci analógie zákona (čl. 4 ods. 1 CSP). S uvedenými závermi napokon sťažovateľka v ústavnej sťažnosti ani nepolemizuje, neatakuje ich.

26. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci (súdu) a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 444/2018).

27. S ohľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd nevidel v postupe ani v rozhodnutí najvyššieho súdu nič, čo by signalizovalo porušenie práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavnú sťažnosť sťažovateľky preto v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky napadnutým uznesením okresného súdu vydaným sudkyňou:

28. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

29. Princíp zachovania lehoty po podaní dovolania aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ako aj zákonná úprava počítajúca plynutie lehoty dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku však v každom prípade predpokladajú riadne využitie mimoriadneho opravného prostriedku. O riadnom využití

mimoriadneho opravného prostriedku pritom nemožno hovoriť v prípade, že je podaný neoprávnenou osobou, je podaný po lehote, je podaný bez povinného právneho zastúpenia advokátom, prípadne ak je podaný proti rozhodnutiu, proti ktorému právna úprava možnosť podať mimoriadny opravný prostriedok nepripúšťa. V opačnom prípade by sme totiž pripustili možnosť špekulatívneho predlžovania lehoty na podanie ústavnej sťažnosti (II. ÚS 91/2019).

30. Napadnuté uznesenie okresného súdu vydané sudkyňou 3. augusta 2023 nadobudlo právoplatnosť 7. augusta 2023. Sťažovateľka proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podala dovolanie, v nadväznosti na čo odvíja lehotu na podanie ústavnej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu okresného súdu odo dňa doručenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľky, teda od 9. decembra 2025.

31. Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade nemôže vysloviť záver o splnení podmienky stanovenej § 124 zákona o ústavnom súde, teda že ústavná sťažnosť proti napadnutému uzneseniu okresného súdu bola podaná včas, z dôvodu, že v danom prípade neexistuje ani teoretická zákonná možnosť prípustnosti dovolania, ktoré bolo podané proti napadnutému uzneseniu okresného súdu. V predmetnej veci bola prípustnosť dovolania podaného proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, nie odvolacieho súdu (bod 25 tohto rozhodnutia), vylúčená, a tak si sťažovateľka už pri podávaní dovolania mala byť vedomá, že bude odmietnuté (a to aj vzhľadom na jej právne zastúpenie). Podľa aktuálne štandardnej judikatúry ústavného súdu je alternatíva podľa poslednej vety § 124 zákona o ústavnom súde použiteľná pre prípad, v ktorom sťažovateľ (oprávnené) tvrdí, že niektorú jeho námietku zodpovedajúcu porušeniu základných práv nemohol uplatniť v dovolacom konaní, inú námietku proti tomu istému rozhodnutiu však áno (čo nie je posudzovaný prípad).

32. S poukazom na uvedené v okolnostiach daného prípadu nemožno dovolanie považovať za účinný prostriedok nápravy slúžiaci ochrane práv sťažovateľky zaručených jej ústavou, v dôsledku čoho lehotu na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odvíjať od doručenia dovolacieho rozhodnutia, ale od právoplatnosti napadnutého uznesenia okresného súdu (t. j. od 7. augusta 2023), čo má za následok skutočnosť, že ústavná sťažnosť podaná sťažovateľkou 9. februára 2026 bola podaná vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu oneskorene (obdobne I. ÚS 88/2019, I. ÚS 312/2019).

33. Na základe uvedeného ústavnému súdu pri predbežnom prerokovaní nezostala iná možnosť, len ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde odmietnuť ako oneskorene podanú.

III.3. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky napadnutým uznesením okresného súdu vydaným vyšším súdnym úradníkom:

34. V petite ústavnej sťažnosti sťažovateľka namieta uznesenie okresného súdu č. k. 18Csp/125/2019-35 z 29. októbra 2019, avšak v uvedený deň bol vydaný platobný rozkaz. V úvode ústavnej sťažnosti sťažovateľka uvádza, že napáda „uznesenie Okresného súdu Nitra č. k. 18Csp/21/2023-197 z 3. 8. 2023, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka č. k. 18Csp/21/2023-186 z 30. 4. 2023 o neodpustení zmeškania lehoty na podanie odporu proti platobnému rozkazu č. k. 18Csp/125/2019-35 z 29. 10. 2019“. V ďalšej časti odôvodnenia uvádza, že bol „29. 10. 2019 vydaný platobný rozkaz č. k. 18Csp/125/2019-35“.

35. Ústavný súd preto ustálil, že v rámci formulácie petitu ústavnej sťažnosti došlo zo strany sťažovateľky k chybe v písaní a sťažovateľka mala v úmysle v petite označiť uznesenie okresného súdu č. k. 18Csp/21/2023-186 z 30. apríla 2023 vydané vyšším súdnym úradníkom, ktoré aj následne zmieňuje v odôvodnení ústavnej sťažnosti.

36. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že napadnuté uznesenie okresného súdu vydané vyšším súdnym úradníkom 30. apríla 2023 bolo predmetom súdnej kontroly. Na základe sťažnosti sťažovateľky ho okresný súd preskúmal napadnutým uznesením vydaným sudkyňou 3. augusta 2023. Z už uvedeného vyplýva, že sťažovateľka mala k dispozícii na ochranu označených práv účinný prostriedok, ktorý aj využila. Príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu práv sťažovateľky bol okresný súd konajúci prostredníctvom zákonnej sudkyne. Ústavná sťažnosť je tak v tejto časti neprípustná, a preto bola v tomto rozsahu odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. d), § 132 ods. 1 (prvá alternatíva) zákona o ústavnom súde.

37. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu